

Sygn. akt III SO 13/11

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie zażalenia B. W.

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., w sprawie odmowy dopuszczenia do wzięcia udziału w sprawie III SW 168/11, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2012 r.,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 29 listopada 2011 r. B. W. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., III SW 168/11 w sprawie odwołania B. Ś. od postanowienia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 października 2011 r. w sprawie wygaśnięcia mandatu posła. Postanowieniem tym Sąd Najwyższy odmówił skarżącemu dopuszczenia do wzięcia udziału w sprawie oraz odrzucił jego wniosek o wyłączenie sędziów: /.../.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne i jako takie podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 250 § 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112), Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od postanowienia Marszałka Sejmu RP o wygaśnięciu mandatu posła w trybie nieprocesowym regulowanym przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Kodeks postępowania cywilnego ustanawia zaś jednolity system zaskarżania orzeczeń sądowych, opierający się na zasadzie dwuinstancyjności. Przeciwko orzeczeniom Sądu drugiej instancji może być nadto skierowana do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna, albo zażalenie, które to środki odwoławcze mają charakter nadzwyczajny. Dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub zaskarżenia oraz ich warunki są w sposób wyczerpujący unormowane w przepisach postępowania cywilnego, a zatem ich wniesienie jest możliwe tylko wówczas, gdy Kodeks dopuszcza od danego rodzaju orzeczenia oznaczony środek odwoławczy, czy inny środek zaskarżenia. Inaczej rzecz ujmując, brak przepisu umożliwiającego zaskarżenie określonego orzeczenia oznacza, że taka czynność jest niedopuszczalna. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, do których odwołuje się art. 250 § 2 Kodeksu wyborczego, nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego, czy zaskarżenia od orzeczenia Sądu Najwyższego. Stanowisko takie prezentował już Sąd Najwyższy na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 12 kwietnia 2001 r. – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 190, poz. 1360 ze zm.), przyjmując że niedopuszczalne jest zażalenie na postanowienie tego Sądu w przedmiocie protestu wyborczego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 marca 2002 r., III AO 3/02, OSNP – wkł. 2002 nr 13, poz. 4; z 6 stycznia 2006 r., III SO 40/05, niepubl. i 5 marca 2008 r., III SO 10/07; niepubl.).

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2009 r., III SO 2/09 (OSNP 2011 nr 15 – 16, poz. 223) oraz w postanowieniu z dnia 8 września 2010 r., III SO 2/10 (niepubl.), wyłączenie możliwości zaskarżania orzeczeń Sądu Najwyższego wynika także z ustrojowego usytuowania tego sądu jako naczelnego organu władzy sądowniczej (art. 183 Konstytucji RP). Sąd Najwyższy nie jest sądem ani pierwszej instancji, ani drugiej instancji (choć może

być sądem „jedynej instancji”). Będąc najwyższym organem władzy sądowniczej. Sąd Najwyższy zawsze orzeka poza tokiem instancji.

Skoro Sąd Najwyższy nie jest sądem pierwszej instancji, podstawy prawnej wniesionego środka zaskarżenia nie można upatrywać w art. 518 k.p.c., który stanowi, że od postanowień sądu pierwszej instancji orzekających co do istoty sprawy przysługuje apelacja; na inne postanowienia sądu pierwszej instancji zaś, w wypadkach wskazanych w ustawie, przysługuje zażalenie.

Analogiczny pogląd jak w niniejszej sprawie został wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2011 r., III SO 12/11 (niepubl.), w którym przyjęto, że niedopuszczalna jest apelacja od postanowienia Sądu Najwyższego wydanego na skutek rozpoznania odwołania od postanowienia Marszałka Sejmu RP o wygaśnięciu mandatu posła (art. 250 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy; Dz. U. Nr 21, poz. 112).

Z tych względów na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.